

Siedem groszy

DZIENNIK ILUSTROWANY DLA WSZYSTKICH
O WSZYSTKIM

WIADOMOŚCI ZE ŚWIATA · SENSACYJNE POWIEŚCI.

218883 IV

218883 IV 56

WYKONANE A

Cena egz. 10 gr.

Kondolencje

I. J. Paderewskiego

Z wyroku Bożego, pełna chwały, ofiar-
na służba Ojczyźnie dobiegła swego kresu.
Stanął przed Sędzią Najwyższym Wielki O-
bywateł, wierny Syn Kościoła, nieustraszo-
ny rycerz Rzeczypospolitej. Tam go już nie
dosięgnie ani zawiść, ani złość ludzka. Woj-
ciech Korfanty znajdzie na kartach historii
odrodzonej Polski należne Mu stanowisko,
choć Mu go odmawiano za życia. Niech
cześć dla Jego zasług, jaką żywiła wraz ze
mną ogromna większość naszego Narodu,
będzie w tych ciężkich chwilach osłoda dla
Czeigodnej Pani i dla pogrążonej w żalobie
rodziny.

Ignacy Jan Paderewski — Morges.

ROK VIII

Niedziela, dnia 20 sierpnia 1939 r.

NR. 230.

Testament polityczny Wojciecha Korfantego

Paryż, 19. 8. Tel. wł.

(ac) Wśród głosów prasy francuskiej
wyróżniła się dziś wzruszający 2-szpaltro-
wy artykuł „Journal des Debats“ p. t.
„Testament polityczny ś. p. Wojciecha
Korfantego“.

Autor pisze co następuje: „Wojcie-

cho naczelnym nakazem“.

Autor przypomina prawdziwie pro-
crocze słowa Zmarłego, wypowiedziane
w wywiadzie, udzielonym w kwietniu
roku bieżącego przedstawicielowi Agen-
cji „Radio“ w Paryżu, słowa, które
brzmiały jak testament politycz-

— Wielkiego Obywatela i Patriotę nie-
zrównanych zasług, bezcennych warto-
ści, bez jakiegokolwiek poszukiwania,
nie znającego bojaźni i gotowego każ-
dej chwili oddać Swe życie dla Swego
narodu. Lud górnośląski będzie go o-
plakiwał jako swego niezapomnianego

Przy trumnie ś. p. Wojciecha Korfantego, którą ustawiono w jednej z sal Jego domu w Katowicach, przekształ-
conej w kaplicę, pełnią wartę honorową członkowie organizacji półwojskowych.

ślowi Korfantemu udało się ująć repre-
sjom Niemców, którzy nastawili nań
siec „Gestapo“ na terenie Czechosłowac-
cji. Nie uległ w nierównej walce z za-
bórcami, dźwigając wysoko sztandar wy-
zwolenia Odrodzonej Ojczyzny. Długi
szereg lat znosił on męki fizyczne i du-
chowe i przez długie również lata zmu-
szony był przebywać z dala od własnej
Ojczyzny, Rodziny Swej oraz Swego
ulubionego warsztatu pracy — „Polo-
nia“.

Niechaj nad trumną Wielkiego Wo-
dza Ludu Górnośląskiego położony bę-
dzie kres waśniom wewnętrznym w Pol-
sce i niechaj nastanie prawdziwe pojed-
nanie, niezbędne dla jedności narodo-
wej, bez której Polska nie sprosta dzie-
łowemu zadaniu, które ją czeka w dzi-
siejszej dramatycznej godzinie rozgryw-
ki ostatecznej z wrogiem odwiecznym.
Wojciech Korfanty przemyślał o tym
tak na emigracji, jak później już w sa-
motnej celi więziennej i w końcu dał
temu wyraz na łożu śmierci, albowiem
dla Niego dobro Ojczyzny by-

ny, albowiem przewidywały one z ma-
tematyczną wprost dokładnością roz-
wój późniejszych wydarzeń, mianow-
cie, że zbliża się godzina
dziejowej rozprawy z wrogiem
odwiecznym i że lud polski winien jak
ongis na polach Grunwaldu położyć
kres raz na zawsze zaboboczości Prusa-
ków.

Polska traci w Nim — kończy autor

Oswobodziciela, Francja zaś traci w nim
Swego wielkiego wypróbowanego w
przebojach Przyjaciela, który wycho-
wywał się na jej literaturze klasycznej,
holdował francuskiej kulturze politycz-
nej, stojąc wiernie na gruncie zasad ka-
toliczkich. Wojciech Korfanty zmarł
jako męczennik Swej zbyt
wielkiej miłości dla Włas-
nego Kraju. Cześć Jego pamięci“.

GENERAL LE ROND o Największym Ślązaku

Paryż, 19. 8. Tel. wł.

General Le Rond, b. przewodniczący
Międzysojuszniczej Komisji Rządzącej
w czasie plebiscytu na Górnym Śląsku,
który od tego czasu nie przestawał u-
trzymywać jak najserdeczniejszych sto-
sunków osobistych z śp. Wojciechem
Korfantym, zechciał łaskawie wyrazić
korespondentowi paryskiemu „Polonii“
swoją wielką żal i smutek z powodu nie-

oczekiwanego zgonu Bohatera walk o
wyzwolenie Górnego Śląska.

„Nie wiem czy ktokolwiek na Za-
chodzie — oświadczył gen. Le Rond —
znał tak dobrze śp. Wojciecha Korfan-
tego, jak ja i otaczał go większym ode
mnie szacunkiem. Stwierdzam przeto
i proszę, by pan zechciał podkreślić to
w swoim organie katowickim, że odzy-
skanie Górnego Śląska Polska zawdzię-

cza jedynie i wyłącznie Wojciechowi Korfantemu! Gdyby nie Jego wiekopomny poryw, gdyby nie zorganizowane przez Niego powstanie, w którym brał bezpośredni udział, narażając swe życie, gdyby nie Jego osobista odwaga, dzielność i gotowość do poświęcenia wszystkiego dla umiłowanej Ojczyzny, wreszcie gdyby nie Jego znakomity dar przewidywania, godny największych mężów stanu świata — Polska nie po-

siadałaby dziś najbogatszej swej dzielnicy — Ziemi Piastowskiej! Pod tym względem zasługi śp. Wojciecha Korfanteo są istotnie wiekopomne.

Ale Wielki Zmarły stał się bohaterem narodowym na długo jeszcze przed wybuchem wojny światowej. Znam Go od czasu, gdy jak lew walczył z przemożnym germanizmem wysuwając się zawsze na czoło nie oglądając się na żadne niebezpieczeństwo osobiste. Mówi-

wiąc to — zauważył gen. Le Rond — stwierdzam tylko prawdę historyczną, którą tym śmielej mogę głosić, ponieważ znam nie tylko dobre czyny, ale również i błędy Zmarłego, które popamiętał, jak my wszyscy śmiertelni. Więc bez umniejszania czyichkolwiek zasług, jak np. prezydenta Paderewskiego, podkreślić wszakże muszę, że pamięć o śp. Wojciechu Korfantym żyć będzie

zawsze w sercach całego narodu polskiego, albowiem dał On Polsce Górny Śląsk wyzwolił lud górnośląski z wielowiekowego jarzma pruskiego i zjednoczył b. zabór niemiecki z Macierzą. Zgon tego Tytana Ziemi Śląskiej jest bolesnym ciosem dla całej Polski, zaś Francja oplakuje w Nim stratę wielkiego, szlachetnego i zawsze bezinteresownego przyjaciela.

Wojciech Korfanty wrócił na Śląsk w majestacie śmierci

Warszawa, 19. 8. Tel. wa.

„Wiecór Warszawski“ w ten sposób opisuje m. in. przebieg uroczystości żałobnych w Warszawie, po wyprawieniu trumny ze zwłokami Wojciecha Korfanteo z kościoła:

Pochyliły się sztandary, odkryły się głowy wszystkich, tramwaje stanęły, zamarł ruch uliczny, plac Zbawiciela zapęłnił się morzem głów, ludność salutem rąk wzniesionych w górę oddawała hołd trumnie. Nad głowami wszystkich unosiła się dostojna cisza, pełna majestatu i prostoty zarazem. Nic urzędowego, nic oficjalnego, wszystko proste, serdeczne i jakże bliskie. Od czasu do czasu ktoś zakał głośno, ktoś oczy chusteczką wytarł i stał jak skamieniały, lub szeptał cicho słowa modlitwy, a powietrze rozdzierały żalose bicia dzwonów kościelnych.

Spontaniczny kondukt żałobny

Po chwili uformował się spontaniczny kondukt żałobny. Kondukt szedł bez krzyża i duchowieństwa. Stało się to dlatego, ponieważ program przewidywał, że od razu od kościoła karawanem samochodowym trumna zostanie odwieziona w stronę Śląska, i natychmiast po egzekwacjach i po odprowadzeniu trumny, duchowieństwo rozeszło się, lub wróciło do kościoła. Natomiast publiczność, nie chcąc rozstać się od razu z drogiymi zwłokami, postanowiła choć jeszcze kawałek odprowadzić ś. p. Wojciecha Korfanteo.

Czoło konduktu stanowiła orkiestra, za nią szło 13 sztandarów Stronnictwa Ludowego, 2 sztandary Sokola, 3 proporce Stronnictwa Narodowego i sztandar Zarządu Okręgowego, dalej sztandary Nar. Org. Kobiet, stowarzyszeń katolickich, Stronnictwa Pracy i t. d.

Za sztandarami i delegacjami jechał wolno karawan samochodowy, a w nim trumna ze Zwłokami ś. p. Wojciecha Korfanteo. Trumna tonęła w kwiatach i wieńcach. Wśród wieńców znajdowały się: od Stronnictwa Pracy, od Stronnictwa Ludowego, od Chrześcijańskich Związków Zawodowych, od Zjednoczenia Zawodowego Pisarzy Katolickich, od osób prywatnych. Wśród tych ostatnich szczególną okazałością wyróżniał się duży wieńiec z czerwonych róż z biało-czerwonymi szarfami, na których widniały napisy: Wodzowi Ludu Śląskiego — Wincenty Witos.

Po obu stronach karawanu szła warta honorowa, złożona z Hallerczyków i Dowboreczków. Za trumną postępowała Żona prowadzona przez syna, dalej dwie córki, zięć i wnuczki, a za nimi tysiączne tłumy mieszkańców stolicy. Kondukt posuwał się ulicą Marszałkowską w ciszy i porządku, chodniki zapelnione były publicznością wpatrzoną w ten niecodzienny, jak na stolicę pogrzeb

„Nie rzucim ziemi“...

Przy zbiegu ulic Marszałkowskiej i Al. Jerozolimskich, kondukt skręcił w lewo w stronę Dworca Głównego. Zatrzymał się przy ul. Poznańskiej gdzie sztandary utworzyły szpaler. Trumna zajęła całą jezdnię i chodniki. Orkiestra zagrała marsza żałobnego. Karawan samochodowy wjechał w szpaler pochyłonych sztandarów. Po chwili orkiestra umilkła.

Gdy karawan ruszył, by zawieźć Woj-

ciecha Korfanteo na zawsze do rodzinnej ziemi na Śląsk, rozległ się najpierw cichutko, a później coraz potężniej śpiew hymnu: „Nie rzucim ziemi, skąd nasz ród!“ Wyglądało to, jak przysięga.

Ludność kłękła

Poza tym informują nas, że na trasie samorzutnie utworzonego pochodu ludzie kłękali na chodnikach i jezdni,

W Katowicach

Już od popołudniowych godzin piątkowych na ulicy Powstańców w Katowicach zaczęły gromadzić się dokoła domu żałoby tłumy tych, którzy pragnęli oddać ostatni hołd Zmarłemu Wodzowi Ludu Śląskiego. Tłumy wyczekiwały cierpliwie przez kilka godzin na przybycie zwłok.

Wieczorem przybyła z Warszawy najbliższa rodzina ś. p. Wojciecha Korfanteo, następnie zaś, po godz. 22-iej zjechał karawan-samochód, wiozący trumnę.

Wśród cłszy i skupienia trumnę wnieśli na barkach komendant Chorągwi Śląskiej Hallerczyków, p. Kielbasa, komendant Stowarzyszenia Powstańców i b. Żołnierzy, red. Pałędzki, komendant

Hołd ludności

Gdy otwarto drzwi, do kaplicy zaczęły napływać tłumy ludzi, którzy oddawali hołd cieniem WOJCIECHA KORFANTEGO, ze wzruszeniem i łzami w oczach szepcząc słowa modlitwy. Z niejednych ust dobywał się serdeczny szloch żalu po przedczesnej stracie, która dotknęła wszystkich Polaków.

Do północy przewinęło się przez kaplicę żałobną ponad 1500 osób.

W sobotę już od godziny 8 rano rozpoczęła się ponowna pielgrzymka tłumów do trumny WOJCIECHA KOR-

FANTEGO. Oczy wpatrzone w trumnę zdawały się mówić, że gdy ś. p. Wojciech Korfanty spocznie na prastarej ziemi Śląskiej, żadna siła wraza nie wydrze go Polsce.

Oczy wpatrzone w trumnę zdawały się mówić, że gdy ś. p. Wojciech Korfanty spocznie na prastarej ziemi Śląskiej, żadna siła wraza nie wydrze go Polsce.

Związku Powstańców Wielkopolskich na woj. śl., p. Domagała i przedstawiciel Sokola Śląskiego, naczelnik Kurzela oraz czterech członków warty honorowej.

W domu żałoby urządzono kaplicę, spowita w kir i udekorowaną zielenią. Na katafalku złożono ciało Wielkiego Syna Ziemi Śląskiej w dwóch trumnach: metalowej i dębowej.

Rozjarzyły się świece, zaciągnięto wartę honorową, której pierwszą zmianę stanowili komendanci organizacji, którzy wnieśli trumnę do wnętrza. Zmiana warty honorowej była dokonywana co pół godziny aż do północy. Katafalk tonie w powodzi kwiatów i wieńców

FANTEGO. W ciągu pierwszych trzech godzin przed zwłokami przewinęło się kilka tysięcy osób, którzy złożyli swe podpisy w wyłożonej na miejscu księdze kondolencyjnej.

Wśród spieszących z hołdem było wielu księży, sióstr zakonnych oraz przedstawicieli wszystkich organizacji narodowych i społecznych.

Od rana pełnią straż przy trumnie Hallerczycy. W sobotę w godzinach popołudniowych obejmują wartę strażacy

z Ślesianowic, podziemi miejscowości Zmarłego.

W dalszym ciągu przewijają się przed Zwłokami tłumy rozszlochanych ludzi składając takie masy kwiatów, że ich kaplica pomieścić nie może.

O godz. 12-tej przybył do domu żałoby Ich Eksceleńcje księża biskup, Adamski i Bieniek, którzy modlili się przez pewien czas u trumny, po czym ołożyli rodzinie kondolencje.

W hołdzie Wojciechowi Korfantemu

Odszedł niewątpliwie największy w dotychczasowych dziejach Polski Górnoślązak, Człowiek naprawdę niepospolity, którego wytrwałej pracy i niezłomności charakteru Polska ma do zawdzięczenia, że po przeszło 600-letniej rozłące znowu odzyskała dziecię swoje — Górny Śląsk.

Tragedium chciał, że Wojciech Korfanty odszedł w chwili, gdy może najbardziej był potrzebny. Odszedł przedwcześnie, sterany pracą i przeżyciami ostatnich lat...

Lecz nie o historię mi chodzi, w niej bowiem Zmarły całym życiem swoim sam się zapisał niezatartymi zgłoskami. Chodzi mi o uwytknienie nieskazitelności Jego charakteru i czystości wszystkich Jego zamierzeń w walce o przywrócenie Polsce niepodległości, a ludowi śląskiemu wyzwolenia z niewoli pruskiej.

Nigdy nie zapomnę słów, które wyrzekł do mnie, gdy w zimie z roku 1917, na 1918, zwolniony z frontu niemieckiego na dwutygodniowy urlop, odwiedziłem Go w Jego mieszkaniu w Berlinie, gdzie od kilku lat jako poseł do Reichstagu stale z rodziną mieszkał:

„Panie, — mówił — złoto tutaj w Berlinie, przede mną niejako na ulicy leży, i potrzebowałbym je tylko podnieść, gdybym chciał; ale nie chcę — dodał — i nigdy nie zechcę!“

I takiego Człowieka w swoim czasie śmiano posądzać o niskie zamiary! I takiego Człowieka aż do śmierci oszczerecy stawiali pod pręgierzem!

Współpracowałem ze śp. Wojciechem Korfantym przez wiele lat, na Śląsku i w Berlinie, przed wojną światową i po niej, uważając się za Jego ucznia, gdyż w redakcji Jego „Polaka“ w r. 1907 pracę rozpocząłem, miałem więc dość czasu i sposobności do podziwiania Jego niespożytej siły twórczej i zasług na polu budzenia ducha narodowego na Śląsku i wszędzie, gdzie sięgała Jego działalność.

Niech odpoczywa w zasłużonym pokoju wiecznym!

ALEKSY PAJAK

Z ulicy woda pogrzebu ś. p. Wojciecha Korfanteo w Warszawie. U mieszczenie trumny w karawanie — samochodzie, który przewiózł ją do Katowic.
F. L. Motyka.

Nad grobem Wielkiego Polaka

Nie znajdujemy słów pociechy ani dla Narodu polskiego, ani dla Ludu górnośląskiego, ani dla Rodziny, ani dla przyjaciół politycznych, ani dla współpracowników i wykonawców Jego zamierzeń. Śmierć Wojciecha Korfantego uwielokrotnia się przez to wszystko, co On w życiu miłował lub nienawidził, tworzył lub pragnął zniszczyć. Zwalil się kolos: w smutku patrzymy na gruby. Im większy był, tym bardziej przeraźliwą pustkę po sobie zostawił. Kto Go zastąpi? Nikt!

Chcemy mówić słowami, przepelnionymi zwykłą prawdą i tylko prawdą. On tak gardził frazesem i samoreklama, tak był wyzuty z tęsknot do legendy i przesady, tak rzadko mówił „Ja”, a często głosił „Polska”, że obecnie w imię naszej czci i naszego bólu nie wolno nam stawiać tej wielkiej postaci w fałszywym świetle publicystyki. A że w Jego życiu było dużo prawdy, której nie wolno ogłosić i dużo zasług, których nie zdołamy wyliczyć, przeto nasze wspomnienie będzie najskromniejszą miarą chwały, jaka unosi się nad Jego grobem.

S. p. Wojciech Korfanty był człowiekiem nieszczęśliwym dwojako: od losu i od przeciwników. Niepodobna nikogo winić, że urodził się w niedostatku, albo że w ostatnich dwu latach zdarzyły się cztery zgony w Jego najbliższej rodzinie, przy tym śmierć syna Witolda doprowadziła do szczytu tragizm zrozpaczonego na tułaczce Ojca. Natomiast te wszystkie ciosy, którym osiągnęli Go przeciwnicy, niewątpliwie On sam wywołał. Walczył. Walczył i nigdy się nie ugiął. Wzbudził przekonanie zupełnie słuszne, że powalić Go może podstęp, przemoc fizyczna, podłość, oszczerstwo, gwałt nad prawdą i prawem, lecz nigdy przewaga w otwartym i szlachetnym starciu. Zuchwałość i nieustraszonność Zmarłego stała się przysłowiowa. On był dla przeciwników naprawdę groźny.

Nienawidził Go i miara tej nienawiści jest miara Jego potęgi. Jego całe życie przetkane jest niezliczonymi procesami sądowymi, więzieniem, gwałtami administracyjnymi, grzywnami, szpiegowaniem, prześladowaniem, denuncjacjami, zamachami na Jego osobę i Jego placówki, spiskami przeciw Jego działalności, wyrokami śmierci zaoczными, listami gończymi, ceną, nałożoną na Jego głowę, eksterminacją, niszczeniem majątku, gnębieniem przyjaciół, propagandą nikczemną, potwarzą aż do wstrętu i nieprawdopodobieństwa, niegodziwością bez przykładu i bez litości, zemstą i obroną wrogów wobec mocy i grozy tego Olbrzyma.

A nie mówimy tutaj o walce z drobnymi płazami, których On rozdeptywał, nawet nie zwracając na to uwagi. S. p. Wojciech Korfanty wypowiadał wojnę ludziom najpotężniejszym, bo dzierżącym władzę państwową w rękę, a więc ludziom z maksymalnymi środkami walki i z minimalnymi obowiązkami moralności. Zmagał się z tak nazywaną „racją stanu”. I oto znowu spotykamy się z inną miarą wielkości Wojciecha Korfantego, która jest miarą wielkości Jego przeciwników. Tutaj dochodzi się do wyżyn bohaterskiego eposu. Czy podobna inaczej nazwać wojnę Wskrzesiciela polskości na Śląsku z Cesarstwem Niemieckim? Czy podobna wspomnieć, że od czasów Bolesława Krzywoustego, a już co najmniej przez 600 lat od Kazimierza Wielkiego Śląsk nie należał do Polski, że nie istniał w najśmielszych rachubach politycznych w okresie niewoli, że wieź narodowa i religijna z Polską zdawała się być nitką wata, raczej teoretycznie naukową, bez praktycznie państwowego znaczenia? Jednakże Zmarły Wódz oparł się na programie niepodległości Polski z przyłączeniem Śląska, rzucił hasło „przez Lud — dla Ludu!”, wzniecił entuzjazm, stał się pierwszym posłem górnośląskim do parlamentu niemieckiego, rozbił sześciowiekową opokę zapomnienia, oszłomił zaborców, olśnił rodaków, stworzył tak fantastyczną rzeczywistość, jaka w najbardziej fantastycznych bajkach nie istniała. Jeśli przyłączenie Śląska jest epoką w historii Polski, to Wojciech Korfanty jest epoką w historii Śląska.

Pomniejszyciele Jego sławy wyliczają wielokrotnie inne nazwiska zasłużone, przytaczają rozmaite okoliczności uboczne, które pomogły do osiągnięcia

celu. Jest to prawda. Ale także i to jest prawdą, że w tym nurcie narodowo-ludowym zawsze płynął na czele Wojciech Korfanty. Byłby to szczególnie i niespotykany nigdzie przypadek, żeby jakieś sprzyjające wiry wyrzuciły na wierzch zawsze jednego, od dzieciństwa szkolnego do dojrzałości męża stanu wciąż tę samą osobę. Jako młodzieniec należy do spiskowych najwyższych władz Ligi Narodowej. Jako poseł ze Śląska, jest pierwszy w dziejach. Jako wódz powstań, jest pierwszy. Jako polityk zajmuje pierwsze stanowiska. Jako przedstawiciel państwa, jako organizator, jako symbol wciąż i nieustannie pierwszy. Trudno spotkać bogatszy i bardziej urozmaicony życiorys bezustannego przodowania. To jest właśnie trzecia miara wielkości Wojciecha Korfantego, która jest miarą zakresu Jego

działania. Był urodzonym Wodzem, któremu można meldować o zasługach innych, ale któremu niepodobna zaprzeczyć przynależnego sprawiedliwie i prawdziwie tytułu.

Nie należało nigdy do przejawów roztrąpaności politycznej okazywanie uwielbienia i solidarności ze Zmarłym. Uczucia przychylnie stawały się niejako odwagą cywilną. Trzeba się było wyrzec beneficjów, którymi rozporządzali w obfitości Jego przeciwnicy, a narazić się na trudności nieraz bardzo dokuczliwe. Dla szarych mas ludzkich może i obojętne są nagrody lub kary za okazywane uczucia, ale one również tę obojętność przenoszą na zjawiska ogólnonarodowe, które bezpośrednio nie niepokoją ich przyziemnego życia. A zatem jeśli stwierdzamy fakt, że tak samo czynne politycznie jednostki, jak i bierne

reagują wyraźnie wobec losów s. p. Wojciecha Korfantego, to istniały ku temu przyczyny ważne, ogromne.

Nie potrafimy policzyć lez ludzkich i ujawnić zapiekłych w żalu uczuć nad trumną s. p. Wojciecha Korfantego. Ale wiemy, że one są, że pamięć jest trwała, że kiry tej trumny zaciemniły także duże ludzkie. Budzą się wspomnienia: bądź błogosławiony za to, żeś żył i pracował za mnie; bądź błogosławiony za to, że dałeś mi nową Ojczyznę, żeś walczył i cierpiał; bądź błogosławiony, że do śmierci nie ugiąłeś się, żeś świecił przykładem niezłomnej woli. I za to, żeś kochał Polskę, żeś płonął tą samą wiarą, którą ja wyznawam, żeś Synem Ludu górnośląskiego.

To jest Twoja największa miara. Bądź błogosławiony...

KAZIMIERZ GOŁBA

WODZU!...

*Milczą dzwony Opola, Bytomia i Raciborza —
ponad zamkniętą granicą noc rozpostarła się głucha...
Milion serc polskich tam płacze, w szloch się rozpaczy pograża
i krzykiem skargi ogromnej: „Wodzu, nie odchodź!” — wybucha.*

*Byłeś z nami, my z Tobą, w jutra wpatrzeni sztandar,
kiedy na ziemiach polskich trzej się rządzili cesarze.
Tyś uczył: — Nie będzie naszym pruski żandarm!
Lud śląski od wieków jest ziemi tej Wodzem!*

*Myśmy wierzyli i szli z Tobą ku Polsce dalekiej,
aż się pożarem wojny straszliwej ś zapalił,
aż kiedyś dał nam hasło, złączył się górnik z hutnikiem
i przeciw pruskim katom orężnie-śmy powstałi.*

*Odparliśmy atak na Lomnic, na Świętą Annę, Kędzierzyn
i drogę do Polski wystaliśmy swymi trupami.
Lecz nie doszliśmy wszyscy... Kto inny granicę wymierzył!
Odcięci jej słupami, czekamy tu i trwamy.*

*Zaprzysięgliśmy wierność poległych braci prochom
i Tobie, coś Matce-Polsce w ofierze dał się cały —
(nie Ona była Ci macochą,
tylkoś za wielki był — dla matych!)*

*Aż tu — o Jezu! — gdy ziemia znowu drży i Śląsk się pali,
gdy rozjuszony wróg pod dom nasz zakłada dynamit,
kiedy oszalał świat w wyścigu betonu i stali,
my, opuszczeni przez wszystkich, mamy dziś zostać — sami?*

*Przetrwaliś ty tyle szykan, i mąk, i krwawej doli
z wiarą, że w noc rocznicy usłyszysz Twe sygnały,
że dla nas zapomnianych nadejdzie dzień wyzwolin,
Wodzu nasz, Ty jedyny — Tułaczko Zmartwychwstałej!*

*Jest sygnał!... Jest!... Od Ciebie!... Tam, na kościelnych wieżach
zerwały się zamknięte, awięzione dzwony —
biją sama... A w serca nasze grom uderza:
Do broni! Do broni! Do broni!*

*Pobladał Niemiec i słucha... Nad Odrą wstaje zorza,
a dzwony jak szalone biją groźne „Amen”
z woli Bożej z Opola; Strzelec, Raciborza,
gdzie „Linia Korfantego” czeka — Twój testament*

Katowice, 17 sierpnia 1939 r.

„Oś” szuka wyjścia ze ślepej ulicy

Tajemnicze konferencje w Watykanie

Paryż, 19. 8. Tel. wł.
(ac) „Le Capital” donosi z Rzymu, że ze źródeł autorytatywnych potwierdza się wiadomość, iż rządy w Berlinie i Rzymie czynią wszelkie usiłowania, by znaleźć drogę do kompromisu w sprawie Gdańska.

Między innymi zwraca się uwagę w kołach politycznych w Rzymie na długą audiencję, bo trwającą przeszło dwie i pół

godziny, ambasadora polskiego Papee'go u Sekretarza Stanu Stolicy Apostolskiej, kardynała Maglione'go. Następnie podkreśla się dużą wagę rozmów, jaką odbyli wkrótce po tym w Watykanie ambasadorowie włoski i niemiecki z Sekretarzem Stanu Stolicy Apostolskiej.

Korespondent rzymski „Temps” zaprzecza kategorycznie wiadomościom, jakoby wszystkie te rozmowy wyjęte miały z inicjatywy Watykanu. Świadczy to o tym, że państwa osi usiłują za wszelką cenę przy pomocy całej swej maszyny propagandowej spowodować sztuczne napięcie, którego

epilogiem byłaby znova jakaś konferencja międzynarodowa, która miałaby dać następnikom pewne korzyści. Jak jednak wynika z niewzruszonej postawy mocarstw zachodnich, usiłowania te będą nadal bezskuteczne.

Hitler przeczuwa swój zgon

Testament „Führera”

Bazylen, 19. 8. Tel. wł.
(Oj) Doniesienia z Rzeszy stwierdzają, że kanclerz Hitler jest w stanie wielkiej depresji moralnej. Ostatnie jego posunięcia zdają się dowodzić, że wódz Trzeciej Rzeszy przeczuwa swą rychłą śmierć. W gmachu kancelarii Rzeszy umieszczona została w stalowym schowku ostat-

nia wola Hitlera, który władzę dzieli między trzy osoby:

Marszałek Goering byłby kanclerzem i prezydentem Rzeszy, Rudolf Hess szefem Partii Narodowo-Socjalistycznej, a general Keitel wodzem naczelnym Reichswehry. Nie wiadomo, jaką rolę otrzymałby szef „Gestapo” Himmler.

Zdecydowana odwaga Polaków

zaimponowała Anglikowi

Londyn, 19. 8. Tel. wł.

Znakomity dziennikarz angielski, jeden z najbardziej popularnych w Londynie i całej Anglii felietonista Hannen Swaffer, piszący na łamach „Daily Herald” odbył podróż po Polsce, a redakcja „Daily Herald” zapowiada dziś, że od poniedziałku publikować będzie serię jego artykułów o Polsce.

W krótkim wstępie, ogłoszonym dziś, Hannen Swaffer stwierdza, że Polska, która dziś jest ostoją demokracji świata, przeciwstawi się niezłomnie agresji niemieckiej. Hannen Swaffer podkreśla, że gdy przed dwoma tygodniami udawał się do Polski, miał pewne wątpliwości, które odczuwali również niektórzy ludzie w Londynie, ale po kilkugodzinnym już pobycie na ziemi polskiej musiał zmienić swe zdanie. Swaffer znalazł Polskę zjednoczoną, różnice partyjne zamikły wobec zagrożenia ze strony Niemiec. Swaffer podkreśla, że kontakty, jakie w Polsce nawiązał, nie ograniczają się bynajmniej do kół rządowych. Hannen Swaffer spotkał — jak powiada — nie tylko przewodców, ale spotkał zwykły naród, był wśród modlących się

w kościołach, wśród robotników w fabrykach i odwiedzał najbardziej potrzebujących ich chatach. Wszędzie spotkał zdecydowa-

naną odwagę, którą gdyby gabinet brytyjski ujrział, byłaby dla niego nawet rewelacją.

ZŁA PRZEMIANA MATERII

przyspiesza starość

Zanieczyszczona krew wskutek złej przemiany materii może powodować szereg rozmaitych dolegliwości: bóle artretyczne, łamanie w kościach, bóle głowy, podenerwowanie, bezsenność, wzdęcia, odbijanie, bóle w wątrobie, niesmak w ustach, brak apetytu, swędzenie skóry, skłonność do obstrukcji, plamy i wyrzuty na skórze, skłonność do tycia, mdłości, język obłożony. Choroby złej przemiany materii niszczą organizm i przyspieszają starość. Racjonalną, zgodną z naturą kuracją jest normowanie czyn-

ności wątroby i nerek. Dwudziestoletnie doświadczenie wykazało, że w chorobach na tle złej przemiany materii, chronicznego zaparcia, otyłości, kamieniach żółciowych, żółtacze, artretyzmie mają zastosowanie zioła lecznicze „Cholekina” H. Niemojewskiego. Broszury bezpl. wysyła laboratorium fizjologiczno-chem. „CHOLEKINAZA” H. NIEMOJEWSKIEGO, Warszawa, Nowy-Swiat 5 oraz apteki i składy apteczne.

Hr. Csaky w Rzymie

Rzym, 19. 8. PAT.

Agencja Stefani donosi: Wczoraj po południu węgierski minister spraw zagranicznych hr. Csaky przybył samolotem do Rzymu. Według informacji z kół dobrze poinformowanych Stefani dowiaduje się, że pobyt min. Csaky'ego w Rzymie ma charakter ściśle prywatny.

Agresja niemiecka zagraża

całemu światu!

Waszyngton, 19. 8. PAT.

Przed komisją, prowadzącą dochodzenie w sprawie działalności narodowo-socjalistycznego stowarzyszenia w Ameryce „Bund”

i jego prezesa Kuhna, zeznawała 19-letnia Helena Voroos, która była kierowniczką grupy młodych dziewcząt w obozie waka-cyjnym „Bundu” — Siegfried. Zeznała ona,

iż agitatorzy „Bundu”, przysyłani do obozu, oświadczyli wielokrotnie, iż Niemcy zwracają wrogi zamiary nie tylko przeciwko Polsce, ale również przeciwko Danii i krajom skandynawskim.

Celem ich działalności na wielką skalę miały stać się później Stany Zjednoczone. Fritz Kuhn był uważany za „Führera” amerykańskiego.

Helena Voroos wycofała się z „Bundu” z powodu niemoralnych stosunków, jakie panowały w obozie i zachowania się jego kierowników.

Nowy rząd egipski

Kair, 19. 8. PAT.

Ali Maher Pasza utworzył nowy rząd egipski. Premier Ali Maher Pasza objął poza przewodnictwem gabinetu teki spraw zagranicznych i spraw wewnętrznych, Hussein Serry Pasza został ministrem finansów, Saleh Hard Pasza otrzymał teki ministra obrony.

Zgon gen. Unruga

Poznań, 19. 8. PAT.

W Poznaniu zmarł w 75-tym roku życia ś. p. Antoni Unrug, emerytowany tytułarny generał brygady W. P.

Mussolini pojedzie do Albanii

Rzym, 19. 8. Tel. wł.

(y) Włoski minister spraw zagranicznych odleciał przed południem do Albanii. Po przybyciu do Tirany hr. Ciano oświadczył, iż wkrótce przybędzie Mussolini z wizytą do Albanii.

Halifax nagle przerwał urlop

Londyn, 19. 8. Tel. wł.

(y) Minister spraw zagranicznych Halifax przerwał swój urlop i wrócił niespodziewanie do Londynu.

Nagły powrót lorda Halifaxa wiązany jest z obecną sytuacją europejską, którą koła polityczne uważają za „niebezpiecznie napiętą”.

Echa katastrofy na Świnicy

Zakopane, 19. 8. PAT.

Dzisiaj przed południem odbył się pogrzeb czterech ofiar katastrofy na Świnicy, a to: 23-letniego Hersza Jaffe z Rzeszowa, 20-letniej Hudesy Rottenberg z Krakowa oraz zmarłych po wypadku w szpitalu — Stanisława Emanuela Diamenta i Michała Goldberga z Rzeszowa.

Mość śmiertelnych ofiar katastrofy nie ograniczyła się do czterech, gdyż, jak się okazało, nie powróciły po wypadku do obozu dwie osoby, a to: Esta Dymówna z Krakowa i Izak Schneider z Żywca. Prowadzone przez Tatrzzańskie Ochotnicze Pogotowie Ratunkowe poszukiwania doprowadziły do znalezienia zwłok obydwojch turystów w zboczach pomiędzy Walentkową a Świnicą. Ofiary tragicznego wypadku poniosły śmierć, spadając w kilkudziesięciometrową przepaść.

Wypadek w górach

Strassburg, 19. 8. PAT.

Dwóch mieszkańców miasta Grenoble usiłowało zdobyć szczyt Grand Pik w masywie Belledonne o wysokości 2981 m. W czasie wspinania się skała oderwała się od ściany i runęła na alpinistów, którzy spadli w przepaść, zabijając się na miejscu.

Katastrofa lotnicza

Helsinki, 19. 8. PAT.

Wojskowy samolot typu Fokker C5E, należący do pułku lotniczego w Suurmiejoki, spadł z niewiadomych przyczyn z wysokości przeszło 400 metrów i rozbił się doszczętnie.

Pilot i obserwator zginęli pod szczytami samolotu

sensacyjny pamiętnik majora Ladoux z czasów Wielkiej Wojny — już wkrótce w „Siedmiu Groszach”!

Wydalenie dziennikarza angielskiego z terenu Gdańska

Gdańsk, 19. 8. Tel. wł.

(g) Gdański korespondent „Daily Herald”, Keith Scot Watson został dziś przez tajną policję niemiecką wydany z terenu Wolnego Miasta. Przed południem wręczono mu nakaz, aby w ciągu

8 godzin, tj. do godz. 19 opuścić Wolne Miasto.

Zanim jednak upłynął wyznaczony termin, przybył do Watsona funkcjonariusz Gestapo w mundurze i odstawił go do granicy polskiej.

Za długi nóż aktora i co z tego wynikło

Paryż, 19. 8. Tel. wł.

(x) Aktor filmowy Filip Holmes został skazany za noszenie niedozwolonej broni na 60 franków grzywny. Sprawa sięga jeszcze grudnia 1934 r., kiedy to Holmes, znajdując się w jednym z paryskich kaba-retów, odmówił zapłacenia rachunku. Skutkiem tego został zaprowadzony na policję, gdzie w czasie rewizji znaleziono u niego nóż, którego ostrze przekraczało dopuszczalną długość. Sprawa uregulowania rachunku została natychmiast ure-

gulowana przez przyjaźliwi, natomiast Holmes został ukarany za noszenie zabronionej broni. Holmes udał się do Stanów Zjednoczonych i w międzyczasie został skazany na 15 dni więzienia od czego apelował. Obecnie po powrocie do Francji stanął poraz drugi przed trybunałem, który zmniejszył karę do minimum to znaczy do 60 fr. grzywny.

Po rozprawie Holmes powiedział: „To jest naprawdę tanio”.

ADAM CZEKAŁSKI

karb indyjski

POWIEŚĆ SENSACYJNA

68)

STRESZCZENIE POWIEŚCI

Stanisław Krupiński zostawił w Indiach albrzymi majątek, wynoszący milion w złocie. O zdobycie tego spadku walczy święta kasta hinduska, która poleca swojemu człowiekowi, pół białemu, pół hindusowi Johnowi Borowiczowi ożenić się ze spadkobierczynią tego skarbu Lilią Krupińską. Borowicz przyjeżdża do Polski, do Łodzi, i prowadzi uporczywą walkę o ten majątek, ale mu się nie udaje doprowadzić do małżeństwa z Lilą. Ostatecznie zostaje zdemaskowany i osadzony w więzieniu, a po odbyciu kary wraca do Indii. Również wyjeżdżają tam dla dokonania formalności prawnych Lila z mężem swym Jerzym Stadnickim i Aleksander Barlamp, detektyw Amator w Bombaju. Barlamp poznaje się z Polakiem Ożogiem, który prosi go o pomoc w pozyskaniu sobie Parsa Rustuma, którego córkę Ożóg chce pojąć za żonę. Udają się wszyscy do Banku Indyjskiego, aby zapoznać się z testamentem zmarłego Stan Krupińskiego, lecz dowiadują się, że testament został w tajemniczy sposób skradziony.

A w cichych i spokojnych godzinach przedwieczornych każdego dnia siadała do małego stolika i pisywała metrowe listy do męża w Bombaju, opisując wszystko z taką dokładnością, iż słusznie mogła pretendować do tytułu nadwornego przyrodnika jednego z licznych indyjskich radzów, czy nawet maharadzów.

Pewnego dnia, kiedy już Kessuda przyjechała także do Simli i zainstalowała się w willi, położonej o kilkaset metrów od willi, w której zamieszkała Lila, Jan przyszedł do Stadnickiej z wiadomością, że poznał młodego nizama Hejderabadu, który widział był już białą lady i pragnie być jej przedstawionym.

— Czy to naprawdę ów niesłychanie bogaty nabab?

— Wygląda na człowieka zamożnego i zapewne musi nim być, gdyż nosi tak długie nazwisko, jakie przystoi jedynie niesłychanie bogatym Hindui. Nazywa się bowiem ni mniej ni więcej tylko: Asafa Jan Muzaffar-ul-Mulk Rustam-i-Dauran Arastu-i-Zamana, Nizam Hejderabadu, co na polskie da się przetłumaczyć w taki sposób: Prorok o Mądrości Salomonowego Premiera, Zdobywca Królestw, Najpotężniejszy Współczesny Bohater, Arystoteles Swych Czasów, Nizam Hejderabadu.

— Czy rzeczywiście przysługują mu te wszystkie szumne tytuły?

Bóg to raczy wiedzieć. Myślę, że głupi nie jest, ale żeby osiągał aż „mądrości salomonowego premiera“ z tym chyba byłoby trudniej. Ale co nam to szkodzi. Jak się zwał, tak się zwał, byleby się dobrze miał.

— Cóż mi pan radzi? Czy białej kobiecie przystoi zaznajamiać się tutaj, gdzie wszystko, co białe, tchnie taką surowością w stosunku do koloru, z podobnym jegomościem?

— Myślę, że tak. Nizam nie jest byle kim, ale samodzielnym władcą, z którym Anglicy poważnie się liczą. Nie jest on wprawdzie samodzielnym władcą, ale dopiero spadkobiercą gadi swego ojca. Gdy stary nizam wyda ostatnie tchnienie, a dusza jego wcieli się w innego człowieka, wtedy młody książę wstąpi na jego tron i będzie tak samo władał, jak wszyscy jego przodkowie. Myślę nawet, że zbliżenie do tego nababa może przynieść korzyść sprawie spadku państwa.

— Dobrze więc. Przyznam się nawet, że jestem ogromnie ciekawa, jak się prezentuje taki legendarny książę

hinduski. Niech pan urządzi to spotkanie.

— Właściwie, to rola moja spełniona. Od tej pory bowiem działanie przechodzi do rąk rani z Gondalu, która tu również bawi i na prośbę nizama podjęła się doprowadzić do poznania państwa.

— Co słyszę! Więc to cały spisek za moimi plecami?

— Prawie, — uśmiechnął się Ożóg. — Nie szkodzi jednak poznać nie tylko sam kraj, ale i ludzi. No, a przyzna pani chyba, że nie codziennie się zdarza obcować z nizamem, nababem, maharadzą czy radzą. Ci legendarni lu-

działa nawet, skąd i dlaczego ono na nią przyszło. W zasadzie człowiek ten był jej w tej chwili tak samo obojętny, jak i księżyc, świecący nocami wysoko na niebie. Swojego Jurka kochała nadal tą samą, głęboką i szczerą miłością, jaką kochała go w chwili zawierania w dalekiej Polsce ślubu, nigdy w jej umyśle nie powstała nawet myśl uczynienia czegoś takiego, co by krzywdziło w czymkolwiek, albo choćby tylko obrażało męża. Skądże więc nagle to drżenie? Opanowała się w chwili, gdy Hindus stanął przed nią i, przyłożywszy dłoń do czoła i piersi, w kornym pokłonie składał powitanie kobietom.

że, że kwiat ten powinien mi przynieść szczęście?

— Niezawodnie, pani — przytaknął. — Trzeba wierzyć, że szczęście do nas przyjdzie, trzeba chcieć, aby ono przyszło, a na pewno życzenie się spełni.

— Czy pan wierzy w szczęście?

— Owszem, ale zależy, co kto z ludzi za szczęście uznaje.

— No, na przykład pan, jakby pan określił szczęście ludzkie?

— Ja? Będę się zapewne różnił w pojęciu o szczęściu z panią. Wyznanie moje nakazuje mi szczęścia szukać nie w życiu doczesnym, ale po śmierci. Definicje na ten temat doskonale wyraził sławny poeta perski Omar Khayam w precudnych swoich Rubajyach. Czy taki np. czterowieś Omara:

„Więc pójdź! Zostawmy mędrców na gawędziel

Nie masz pewnego nic, krom biegu życia,

kwiat więdnie jeno raz, kiedy umiera;

wszystko jest inne szaleństwem i kłamstwem“ —

nie powiada wyraźnie, iż w tym życiu nie warto ani definiować, ani nawet szukać szczęścia? Wszystko tu jest szaleństwem i kłamstwem! Prawda jest gdzie indziej. Aby ją więc zdobyć, należy do niej dążyć, pragnąć i wierzyć, że ona istnieje i będzie kiedyś naszym udziałem.

— O jakimże zatem szczęściu myślisz, książę, mówiąc, iż kwiat ów, który raczyłeś mi podarować, szczęście przynosi?

— O szczęściu prawdziwym. Być może, że pani zazna go jeszcze tutaj, na ziemi, co nie jest wykluczone. Proszę pragnąć takiego szczęścia, jakie dla pani może być najlepsze i wierzyć, że ono do niej przyjdzie.

Lila uśmiechnęła się na te wywody. Nie bardzo trafiały jej one do przekonania, gdyż umysł jej nie mógł się dostroić do pojęć tego człowieka Wschodu.

Tego dnia spędzili razem około pół godziny. Nazajutrz z rana do mieszkania jej aja Sona wniosła kilka koszów wspaniałego kwiecica, którego woń w jednej chwili wypełniła wszystkie izby, jakby nagle rozlano na podłogach wszystkich pokoi wielkie ilości najsubtelniejszych perfum.

Lila śmiała się i tegoż jeszcze dnia, opisując poznanie i sylwetkę nizama z Hejderabadu, donosiła Jerzemu: „Właśnie wniesiono do mojego mieszkania kosze kwiecica.

Ach, gdybyś Ty wiedział, kochanie, jakie zapachy ono rozacza! Ambra niknie zupełnie wobec nich. A jakie cudne są te kwiaty! Pierwszy raz w życiu na własne oczy oglądałam to, co nawet w marzeniach mogło się wydać nierealne“.

W dwa dni później znowu jakby przypadkowo spotkali się okryte w ogrodzie botanicznym i rozmawiali przez blisko godzinę o Europie, kulturze Zachodu i Wschodu, Indiach, ich przeszłości, teraźniejszości i przyszłości i pewnie sami nawet nie spostrzegli, jak sympatia ich wzajemna wzrosła po tej drugiej rozmowie i zbliżenie stało się jeszcze większe.

(Ciąg dalszy nastąpi)

Nizami tłumaczył jej po drodze nazwy i właściwości poszczególnych roślin.

dzie należą w Europie wciąż jeszcze do legendy, ale tutaj można ich rzeczywiście spotkać. Być w Rzymie i nie widzieć papieża, a być w Indiach i nie widzieć choćby jednego tylko nababa miejscowego, to równoznaczne.

— Dobrze więc, dobrze. Kiedyż ma nastąpić to spotkanie, albo lepiej — ta oficjalna dworska prezentacja?

— Rani z Gondalu zawiadomi panią o tym.

Istotnie, w dwa dni później, gdy Lila była na spacerze ze swoją ają Soną, spotkała się z ranią z Gondalu, matroną poważną i nawet na sposób europejski wykształconą, wypoczywającą, jak i inni w Simli. Rani oznajmiła pięknej Europejce, że nizam z Hejderabadu, jej bliski krewny, wyraził życzenie poznania jej.

— Że zaś wie o tym, iż ja znam panią, — mówiła rani — proszę mnie o umożliwienie tej znajomości.

— Wspominał mi również mój towarzysz, pan Ożóg o tym, madame — odrzekła Lila. — I chętnie poznam dostojnego nizama.

Rani wyraziła zadowolone, ale nie dziękowała. Tubylcy Indii bowiem nie znają prawie słowa „dziękuję“ i nie dziękują też nigdy. Kiedy obie panie znalazły się w dziale kwaciarskim wielkiego ogrodu Simli, rani wskazała oczami wysokiego, przystojnego Hindui, ubranego prawie z przepychem, który oglądał kwiaty, otoczony sztabem służby i rękodajnych. Hindus zobaczył zapewne kobiety, gdyż natychmiast przestał oglądać kwiaty i skierował swoje kroki ku zmierzającym ku niemu kobietom.

Lila doznała w pierwszej chwili nerwowego podniecenia. Sama nie wie-

Przywitali się, jak dwoje Europejczyków. Rani z Gondalu czyniła honory damy do towarzystwa i zachowywała się poważnie i z godnością. Lila w pewnej chwili podniosła oczy na Hindusa i zdumiała się wprost wyrazem jego twarzy. Twarz ta bowiem wyglądała na twarz człowieka białego, a co więcej, wydało jej się, że gdzieś już kiedyś widziała tego człowieka. Wysocki, szczupły w biodrach, jak wszyscy Hindusi, rozrosły w ramionach, o twarzy szlachetnej i wyrazistej, oczach czarnych i płomienistych, sprawiał wrażenie prawdziwego królewicza z bajki. Był ubrany w kostium narodowy, biały, obrzeżony złotą lamą i w biały również turban, z którego na czoło spływał mu łagodnie złoty wisiorek, zakończony dużym brylantem.

— Lady — odezwał się po angielsku Hindus — jest mi niezmiernie miło, iż mam zaszczyt panią poznać.

Skłonił się w eleganckim ukłonie i przyłożył dłoń do czoła, ust i piersi.

Poszli wolnym krokiem alejaną najwspanialszego ogrodu kwiatowego, jaki Lila kiedykolwiek w życiu widziała na własne oczy. Nizam tłumaczył jej po drodze nazwy i właściwości poszczególnych roślin, a gdy zainteresowała się pięknym okazem jakiegoś storczyka, Asafa Jan zerwał go bez ceremonii, chociaż czyni takie były surowo zabronione, i podał towarzysze.

— Do tego storczyka jest przywłażzana legenda — objaśnił — iż przynosi on szczęście temu, kto go pierwszy raz w życiu ogląda.

— Ja właśnie pierwszy raz w moim życiu kwiat ten oglądałam — uśmiechnęła się Stadnicka. — Czy sądzisz, książę-

PRZEGLĄD POLITYCZNY

Z atmosfery pogotowia obronnego frontu pokoju i nieugiętej woli Polski walczenia w obronie swych słusznych praw w Gdańsku, zrodziła się konferencja w Salzburgu. Wzięli w niej udział ministrowie spraw zagranicznych Włoch i Trzeciej Rzeszy. Od szeregu miesięcy rządy „osi” stanęły na martwym

francuskiego z r. 1921. Podpisanie tego sojuszu ma nastąpić w Londynie w najbliższych tygodniach.

Kampania antypolska prasy niemieckiej nie przebiera w środkach. Rzesza odkryła całkiem przyłbicę, wysuwając obecnie urojone roszczenia nie tylko do Gdańska, ale i do całego polskiego Pomorza, Poznańskiego, Górnego Śląska i Zaolzia. Gdańsk przy-

Niemcy umacniają granice Rzeszy na zachodzie i wschodzie, oraz gromadzą wojska zarówno nad nimi, jak i na Morawach i w „niepodległej” Słowacji.

Nie mogą uzyskać w Europie żadnego sukcesu, nastawiają się na Węgry, starając się wciągnąć je do „stalowego sojuszu” państw „osi”. Rząd węgierski broni się przed tym, jak może.

Węgierski minister spraw zagranicznych, hr. Csaky, bawiący od kilkunastu dni w Niemczech, rzekomo na wywczasach, odbył w dniach ostatnich kilka konferencji z Ribbentropem i Hitlerem. W piątek hr.

Prasa francuska doniosła ze stolicy Sowiec, że rząd rosyjski wycofał ostatnio 200.000 swego wojska z nad granicy Polski, co odciąży siły polskie z tej strony.

Rumunia zgromadziła swe nowe rezerwy wojskowe na pograniczach węgierskim i bułgarskim tak, iż przeszło półmilionowa armia rumuńska stoi od połowy sierpnia pod bronią. Król Karol II w czasie uroczystości morskich w Constanzy powiedział m. in.: „To, co jest rumuńskie, nie może być odstąpione i to, co jest rumuńskie, będzie bronił! Granice, raz wytyczone, nie mogą ulec zmianie bez niebezpieczeństwa kaktlizmu światowego”.

Nie bez głębokiego znaczenia była też wizyta króla rumuńskiego u prezydenta Turcji. Rząd turecki oświadczył przy tej sposobności, że w razie przemarszu wojsk niemieckich przez terytorium Węgier i zaatakowania Rumunii, Turcja przyjdzie jej z natychmiastową pomocą.

Brytyjski minister lotnictwa Kingsley Wood wygłosił przemówienie, w którym podkreślił: „Hasłem dnia powinno być czujność i siła. Naród angielski pragnie pokoju. Są jednak rzeczy, które stoją powyżej pokoju. Cenimy nie tylko naszą wolność, ale i wolność innych narodów. Wykonamy wiernie wszystkie nasze uroczyste zobowiązania. Nie poddamy się nigdy i nie ulegniemy siłom agresji!”

W Paryżu podpisano układ, na mocy którego Francja przyznała Polsce kredyty na zakup materiału wojennego.

W czwartek obiegła całą Polskę wstrząsająca wieść żałobna o zgonie Wodza Ludu Śląskiego i Pomorza Wielkiego, Wojciecha Korfatego. O godz. 4-tej rano w Warszawie przestało bić serce Największego Polaka Górnego Śląska, jakiego zna historia, b. Komisarza Plebiscytowego, Wodza powstań, prezesa Zarządu Głównego Stronnictwa Pracy, krzewiciela ducha polskości pod zaborem pruskim i obrońcy praw polskich w parlamencie pruskim, b. wicepremiera Rządu polskiego i długoletniego posła i senatora.

Cały Naród polski, bez względu na przekonania polityczne, okrył się żałobą i chylił czoło przed majestatem śmierci Wielkiego Polaka. Cała prasa polska i zagraniczna poświęca Zmarłemu obszerne wspomnienia, podkreślając Jego męczeński szlak bohaterskiej walki z zalewem germańskim i uwpuklając Jego półwiekową pracę dla Ojczyzny, Wolności i Demokracji.

Trumnę ze zwłokami Zmarłego przewieziono w piątek wieczorem z Warszawy do Katowic, gdzie w niedzielę po południu odbędzie się pogrzeb.

T. St.

Kto o czystość dba, w domu mydło „KLIMCZOK” ma.

znaje się otwarcie z całym cynizmem do posiadania broni i regularnego wojska. W piątek urządzono w W. Mieście nową prowokacyjną demonstrację. Mianowicie przed Forsterem odbyła się defilada 1.500 uzbrojonych szturmowców hitlerowskich.

Charakterystyczną jest w takiej sytuacji potajemna akcja socjalistów gdańskich przeciw próbom przyłączenia Miasta do Rzeszy. Z ruchem socjalistów gdańskich sympatyzuje większość mieszkańców Wolnego Miasta.

Na skutek wstrzymania przez władze niemieckie bez podania powodów ruchu granicznego na odcinku powiatu rybnickiego, władze polskie wstrzymały prowizorycznie mały ruch graniczny na całej granicy województwa śląskiego. Ponadto zlikwidowały energicznie niemiecką próbę dywersji przy pomocy band, nasłanych na Górny Śląsk ze Śląska Opolskiego.

Csaky odleciał z Salzburga samolotem do Mussoliniego.

Agresywne zamiary Rzeszy szanepokoły poważnie opinię publiczną Węgier, sympatyzującą z Polską.

Berlin i Rzym ostrzą sobie również apetyty na bogactwa Jugosławii. Według informacji prasy angielskiej, zaproponowano Jugosławii zachowanie „życzliwej neutralności” na wypadek wojny, przy czym zażądano oddania pod kontrolę państw „osi” kolei jugosłowiańskich i jej bogactw materialnych do eksploatacji. „Warunków” tych Jugosławia oczywiście nigdy nie przyjmie. Aby to zadokumentować, buduje fortyfikacje nad granicą włoską i powołała pod broń pół miliona rezerwistów.

Państwa bloku demokratycznego nie zaniebują również pogotowia obronnego. — Rozmowy sztabowe angielsko-francusko-sowieckie w Moskwie postuwają się szybko na-

Za karawanem, wiozącym ulicami Warszawy doczesne szczątki ś. p. Wojciecha Korfatego, kroczyła Rodzina Zmarłego. Fot. L. Motyka.

punkcie swych planów zaborczych, wobec czego postanowiły naradzić się nad uzgodnieniem dalszej taktyki.

Poza rozmowami z Ribbentropem, włoski minister spraw zagranicznych hr. Ciano odbył dłuższą naradę z Hitlerem na Obersalzbergu. Konferencje niemiecko-włoskie wykazały tylko bezradność państw „osi”. — Nie wysmażono na nich nic pozytywnego, przeciwnie, ujawniły one podobno różnice zdań, istniejące między Mussolinim a Hitlerem.

Ciano miał oświadczyć Hitlerowi w imieniu Mussoliniego, że Włochy nie udzieliłyby Rzeszy poparcia w wojnie, wywołanej przez zajęcie Gdańska. Dyktator włoski jest przekonany, iż zarówno Polska, jak Francja i W. Brytania są zdecydowane bronić Gdańska w wypadku, gdyby Rzesza usiłowała zająć go przemocą. Na decyzję Mussoliniego wpłynęło zapewne złożone w Rzymie przez rząd polski oświadczenie tej treści, że Polska nie zgodzi się nigdy na ograniczenie lub uszczuplenie swych praw politycznych i gospodarczych w Wolnym Mieście. Pogwałcenie ze strony Niemiec praw polskich, pociągnięte za sobą nieodwołalnie zdecydowane następstwa natury wojskowej.

Sensację i wiele domysłów wzbudziła podróż komisarza Ligi Narodów w Gdańsku, prof. Burckhardta do Berchtesgaden. Udał się on tam na specjalne życzenie Fuehrera. Debatowano na temat Gdańska.

Hitler naradzał się ostatnio nad sytuacją międzynarodową z Goeringiem i Himmlerem. Bezradność podsuwa państwom „osi” pomysły, analogiczne do planów sprzed roku. Front pokojowy nie da się jednak chwycić na lep szantażu. W Anglii i Francji oświadczone, że w sprawie Gdańska może rozstrzygnąć tylko Polska. Mocarstwa demokratyczne są spokojne i zdecydowane odeprzeć wszelkie ataki, a Polska nie da się zastraszyć, ani onieśmielić.

Odpowiedzią na grę niemiecką są rozmowy rządów polskiego i brytyjskiego w sprawie zawarcia sojuszu wojskowego polsko-angielskiego na wzór sojuszu polsko-

Różne

OPINIE NIEMCÓW.

„Bez ujścia Wisły, bez Gdańska — odbudowana Polska nie zechce żyć...”

Schweinitz — poseł niemiecki w Petersburgu.

(Schw. do Bismarcka 23. XI. 1869).

„Musimy przyznać samemu sobie, że wolna, silna Polska siłą rzeczy będzie zmuszona zdobywać z powrotem bieg Wisły wraz z jej ujściem. Będzie ona parla z wewnętrznej konieczności do zdobycia wybrzeża morskiego i portów. Portem polskim jest wszelako Gdańsk”.

Plk. Greisheim — „Ueber den Krieg mit Russland” (1848).

„Państwo Polskie musi zmierzać do wybrzeży Bałtyku”.

Feldmarszałek H. v. Boyen.

W świetle tych głosów niemieckich obecna kampania niemiecka w sprawie Gdańska ma wszelkie cechy prowokacji antypolskiej.

nym z tych uśmiechów człowieka zakochanego, któremu wyznanie osoby nade wszystko w świecie miłowanej sprawia rozkosz niewysłowioną.

— I ja cię kocham, Danielo... — odszepnął jej jak echo.

Potem ucichło wszystko i było słychać tylko szum ściekającej wody z sufitu, kropla po kropli, kropla po kropli...

Tak im mijały godziny. Ile czasu tak upłynęło? Nie orientowali się w tym zupełnie. Mogły to być tak samo dobre godziny, jak i dni. Im wydał się ten czas pobytu w komorze wiekiem całym.

Ale oto dzwignęły gdzieś wrzeczydże, snop światła wpadł do komory i na progu zobaczyli dwóch małych, łagodnie uśmiechniętych Japończyków, którzy przychodzili do nich. W milczeniu podeszli do klatki Thompsona, otworzyli ją i zaczęli rozplątywać sznurki. Ściekanie wody spod sufitu ustało. Wyciągnęli Fryderyka na środek komory i położyli go na chwilę na leżącej tutaj matce. Potem coś zagadali do siebie.

Daniela obserwowała to wszystko ze swojego zamknięcia, ale nie odezwała się jednym słowem. Ogromna radość przeniknęła jej do serca na widok czynności Japończyków. Mój Boże, mój Boże, nareszcie przecież usunięto tego biednego chłopca spod działania wodnej tortury!...

To była jedyna myśl, która wypełniała cały jej rozum.

A Japończycy, pozwolwszy Thompsonowi wyciągnąć nieco na matce, ujęli go następnie pod ramiona i poprowadzili dokądś. Daniela została sama i w ciichości ducha zaczęła się modlić gorąco

